

дітей світу, не займався нашим убивством і розчленуванням, бо я його про це попросив. Чітко і ясно наказав не стискати мені язиком шию. «Назад, — сказав я. — Стояти», — сказав я дивною мовою. (Я й не думав, що людина здатна вимовити щось подібне.) І сталося диво — потвора мене послухалася. Очі з викликом дивилися на мене, проте тіло підкорилося наказу. Якимось незбагненим чином я приборкав створіння ночі, зачаклував його. Але тварюки, що заснули, прокидаються, коли чари поступово втрачають свою силу, — особливо чари, накладені випадково. Я відчував, що всередині порожняк аж кипить від люті, хоча зовні він лишався незворушним.

Едисон торкнувся носом моєї литки.

— Інші витвори вже на підході. Це чудовисько дасть нам пройти?

— Заговори до нього ще раз. — Еммин голос звучав невідменно й одурманено. — Скажи, хай іде до біса.

Я намагався знайти слова, але вони всі кудись розбіглися.

— Я не знаю, як це сказати.

— А хвилину тому знав, — докірливо мовив Едисон. — І звучало це так, наче в тебе вселився демон.

Хвилину тому я й незчувся, як слова зірвалися з мого язика, ніби тільки й очікували, коли я їх промовлю. А тепер, коли я хотів, щоб вони повернулися, слова вислизали, мов та риба, яку ловиш голіруч. Щойно я намацував одне слово, як воно спритно виверталося мені з рук.

— *Пішов геть!* — викрикнув я.

Слова вийшли англійськими. Порожняк не ворухнувся. Я напружив спину, люто зиркнув у його чорнильні очиська й закричав знову:

— *Забирайся звідси! Не чіпай нас!*

Знову англійська. Порожняк нахилив голову, ставши схожим на допитливого пса, проте статуєю як був, так і лишився.

— Його вже нема? — непевно поцікавився Едисон.

Інші цього знати не могли, бо ж тільки я бачив порожняків.

— Стоїть, — відповів я. — Не розумію, чому в мене не виходить.

Я сам собі здавався безсилим дурнем. Невже мій дар так швидко випарувався?

— Не хвилюйся, — заспокоїла мене Емма. — Порожняків розумними аргументами не переконаєш, бо в них немає розуму. — Простягнувши руку, вона спробувала запалити полум'я, але воно тільки засичало. І, здавалося, після цього сили полишили її остаточно. Я щільніше пригорнув її за себе, стискаючи за талію, щоб вона не впала.

— Побережи сили, запальничко, — порадив Едисон. — Вони ще нам неодмінно знадобляться.

— Якщо доведеться, то битимуся голими руками, — запевнила його Емма. — Зараз головне — знайти наших, поки ще не пізно.

Наших. Вони все ще стояли в мене перед очима, хоча їхній образ уже помалу розчинявся в повітрі станції. Вишуканий одяг Горація весь розшарпаний; Бронвін, попри всю свою силу й міць, не здатна чинити опір зброї витворів; Єнох приголомшений від вибуху; Г'ю, котрий серед усього того хаосу стягнув з Оливки важкі черевики, щоб вона могла злинути в повітря; Оливка, яку схопили за п'ятку й потягли вниз, перш ніж вона встигла піднятися досить високо. Усі вони плакали від жаху, загнані під дулами пістолетів у вагон. І зникли. Зникли разом з імбриною, яку ми розшукували мало не ціною своїх життів, і тепер поїзд із гуркотом мчав з ними крізь черево Лондона назустріч фатуму, гіршому за смерть. «Уже пізно», — подумав я. Занадто пізно стало тієї миті, коли бійці Коула вдерлися до крижаної схованки пані Королик. Занадто пізно стало тієї ночі, коли ми помилково прийняли злочинця, брата пані Сапсан, за нашу любу імбрину. Але я поклявся самому собі, що ми розшукаємо наших друзів та нашу імбрину, хай чого це буде нам вартувати, навіть якщо знайти доведеться лиш мертві тіла. Навіть якщо це означатиме, що наші тіла потім поскидають на купу мертвих.

Отож: десь у темряві, яку осявали спалахи світла, причаївся вихід на двір. Двері, сходи, ескалатор — щось віддалене від глухої стіни. Та тільки як туди дістатися?

— Забирайся до дідька й дай нам дорогу! — закричав я на порожняка. То була моя остання спроба.

